

Full diocesà

25 d'abril del 2021

p5 — Càritas: obertura d'una botiga de moda a Igualada

p7 — Canvis i moviments episcopals a Catalunya

*Per a qui
sóc Jo?*

25 d'abril de 2021

JORNADA MUNDIAL DE PREGÀRIA PER LES VOCACIONS I JORNADA DE VOCACIONS NATIVES

paraquiensoy.com

#JornadaVocaciones | #ParaQuienSoyYo

«El bon pastor dóna la vida per les seves ovelles»

Diumenge IV de Pasqua / Cicle B

Lectura dels Fets dels Apòstols

En aquells dies, Pere, inspirat per l'Esperit Sant, digué: «Magistrats i notables del poble, si avui ens demaneu compte d'això que hem fet en bé d'un invàlid, i voleu saber qui l'ha posat bo, sapigueu, vosaltres i tot el poble d'Israel, que aquest home el teniu davant vostre pel poder del nom de Jesucrist, el Natzarè. Vosaltres el vau clavar a la creu, però Déu el va ressuscitar d'entre els morts. Ell és «la pedra que vosaltres, els constructors, havíeu rebutjat, i ara corona l'edifici». La salvació no es troba en ningú més, perquè, sota el cel, Déu no ha donat als homes cap altre nom que pugui salvar-nos.»

(4,8-12)

Salm responsorial

La pedra que rebutjaven els constructors ara corona l'edifici.

[117]

Lectura de la primera carta de sant Joan

Estimats, mireu quina prova d'amor ens ha donat el Pare: Déu ens reconeix com a fills seus, i ho som. Per això el món no ens reconeix, com no l'ha reconegut a ell. Sí, estimats: ara ja som fills de Déu, però encara no s'ha manifestat com serem; sabem que quan es manifestarà, serem semblants a ell, perquè el veurem tal com és.

(3,1-2)

Lectura de l'evangeli segons sant Joan

En aquell temps, Jesús parlà així: «Jo sóc el bon pastor. El bon pastor dóna la vida per les seves ovelles. El qui no és pastor, sinó que treballa només a jornal, quan veu venir el llop, fuig i abandona les ovelles, perquè no són seves. És que ell només treballa pel jornal i tant se li'n dóna, de les ovelles. Llavors el llop les destrossa o les dispersa. Jo sóc el bon pastor. Tal com el Pare em coneix i jo conec el Pare, jo reconec les meves ovelles, i elles em reconeixen a mi, i dono la vida per elles.» Encara tinc altres ovelles, que no són d'aquest ramat. També les he de conduir jo, i faran cas de la meua veu. Llavors hi haurà un sol ramat amb un sol pastor. El Pare m'estima perquè dono la vida i després la recobro. Ningú no me la pren. Sóc jo qui la

dono lliurement. Tinc poder de donar-la i de recobrar-la. Aquesta és la missió que he rebut del Pare.»
(10,11-18)

«Estimats, mireu quina prova d'amor ens ha donat el Pare: Déu ens reconeix com a fills seus, i ho som. Per això el món no ens reconeix, com no l'ha reconegut a ell»

Ser i estimar

Carles Riera i Fonts, pvre.

L'evangeli d'avui versa sobre la mort i la resurrecció de Jesús: «El Pare m'estima perquè dono la vida i després la recobro.» La dona lliurement, generosament. No és ni un accident ni un càstig. La llibertat de Jesús arrela en la voluntat divina.

És el Crist sempre nou i imprescindible, l'humil Pastor —ric d'humanitat—, amb una fonda mirada sobre el món, que es compromet amb la gent fins a l'extrem de donar la vida. El filòsof i matemàtic Blaise Pascal dirà: «Jo estic disposat a creure en el testimoni dels qui el certifiquen amb la seva sang.» Fixem-nos en aquesta gran paradoxa: el que Déu no va permetre que Abraham fes amb el seu fill Isaac —sacrificar-lo— ho va permetre amb el seu propi fill.

És el Crist que surt a l'encontre de l'ovella esgarriada, que ens regala estimació, revelador de l'amor de Déu. El Crist que col·loca la nostra lleu existència en la plenitud de la seva vida eterna.

Jesús de Natzaret ens ensenya que existim en la mesura en què ens obrim als altres. Et vols conèixer a tu mateix? Obre't als altres (diu el filòsof Paul Ricoeur, tan bellament explicat, a classe, ja fa anys, pel P. Andreu Marquès). Val a dir: ser i estimar. Som si estimem. Estimar és una manera —potser l'única veritable— de conèixer-nos. Acollir Déu amb tendresa vol dir acollir els altres amb afecte.

El bon Pastor ofereix confiança i confort. Surt a l'encontre. Ah!, el seu ramat no és un grup tancat sinó obert; cal solament reconèixer la seva veu.

La imatge

Una ovella a les espatlles diu com el pastor dona la vida: que cada ovella tingui allò que li cal. La missió que el Pare ha encomanat al Fill és que les ovelles tinguin vida, i en tinguin a desdir: la mateixa vida trinitària. Jesús entra a la pleta de les ovelles i les fa sortir cap a les millors pastures. Les ovelles han de conèixer la veu del pastor i entrenar-se a reconèixer-la.

El Bon Pastor (s. XVII).
Jean-Baptiste de Champaigne

Agenda

Lit. hores: Setmana III

26 dilluns

—La Mare de Déu del Bon Consell
—Sant Isidor de Sevilla, bisbe i dr.
1 Co 1,1-10/Salm 118/Mt 5,13-16

27 dimarts

—La Mare de Déu de Montserrat, patrona de Catalunya
—Sant Rafael Arnáiz
Ac 1,12-14/Salm 86/Ef 1,3-6.11-12/Lc 1,39-56

28 dimecres

—Sant Pere Chanel, prev.
—Sant Lluís Maria Grignon de Montfort, prev.
Ac 12,24-13,5/Salm 66/Jo 12,44-50

29 dijous

—Sant Robert, abat
—Santa Caterina de Siena, verge i dra.
1 Jo 1,5-2,2/Salm 33/Mt 11,25-30

30 divendres

—Sant Pius V, papa
—Sant Josep Benet Cottolengo
Ac 13,26-33/Salm 2/Jo 14,1-6

1 dissabte

—Sant Josep Obrer
—Sant Jeremies, profeta
—Sant Aniol, sotsdiaca
Comença el mes de Maria
Ac 13,44-52/Salm 97/Jo 14,7-14

2 diumenge V de Pasqua/ Cicle B

Ac 9,26-31/Salm 21/1 Jo 3,18-24/
Jo 15,1-8

El primer anunci (o kerygma)

Joan Sanglas, prev.

En el Full Diocesà del propassat 4 d'abril i sota el títol «Importància de l'acolliment en una nova època» es feia referència al «primer anunci» o «kerygma». La paraula «kerygma» és grega i vol dir anunci, proclamació, proclamar com un emissari. Avui intentarem explicar-ho. El llenguatge religiós té les seves paraules tècniques, no entenedores per a tothom. Aclarim-ho, doncs.

Sovint les millors notícies s'anuncien amb poques paraules: és un crit, una trucada per telèfon, una victòria, una guarició inesperada, una felicitat sobrevinguda...

En el Nou Testament, el «kerygma» és el primer anunci de la bona notícia de Jesús a aquells que no la coneixen, amb vista a la seva conversió. Així Felip anuncia als samaritans «la bona nova del Regne de Déu i del nom de Jesucrist» (Ac 8,12).

En la transmissió de la fe es distingeix el moment del primer anunci o «kerygma» i el de la catequesi. El «kerygma» ve primer, com una proclamació breu i condensada de l'essencial de l'Evangeli, mentre que la catequesi s'adreça als convertits; és una instrucció detallada que desenvolupa el «kerygma».

Anunciar Jesucrist als qui no el coneixen és el programa fonamental que l'Església, des del matí de la Pentecosta, ha assumit com a rebut del seu Fundador. I «l'Església farà ressonar aquest primer anunci en una activitat pastoral complexa i diversificada».

En l'Església d'avui, sobretot en el nostre entorn, hem de superar el concepte de cristiandat social i redescobrir «el primer anunci en un sentit qualitatiu, perquè és l'anunci principal, el que sempre hem de tornar a escoltar de diverses maneres» (*La joia de l'evangeli*, núm. 164). Sempre podem obrir-nos a un nou anunci per a esdevenir veritables deixebles missioners.

Tanmateix, el primer anunci no es pot reduir a l'ensenyament d'un missatge, sinó que mena a compartir la vida que prové de Déu i la comunicació de l'alegria d'haver trobat el Senyor.

Si ens fixem en els discursos missioners dels Fets dels Apòstols, el «kerygma» comporta habitualment el record dels fets i dels gestos de Jesús, la seva condemna a mort pels homes, la seva resurrecció pel Pare i la importància d'aquest esdeveniment per als homes: nosaltres estem salvats. Un bon exemple es troba en el discurs de Pere a Corneli i als seus (cf. Ac 10,34-43). El papa Francesc formula així el primer anunci: «Jesucrist t'estima, va donar la vida per salvar-te, i ara és viu al teu costat cada dia, per il·luminar-te, per enfortir-te, per alliberar-te» (*La joia de l'Evangeli*, núm. 164).

Abans de passejar el catecumen per l'ample camp del Credo i de les Escriptures, és important d'assegurar-se que el «kerygma» —anunci global i compartit de la fe— li ha estat ben presentat.

Obertura a Igualada d'una botiga de Càritas «Moda Re»

Redacció

S'ha obert a Igualada una nova botiga de moda, «Moda Re», que posa a la venda tot tipus de roba per a una gran varietat de públics: moda masculina i femenina, infantil, complements (sabates i marroquineria) i roba de la llar (principalment estovalles i tovallons i jocs de llit).

Es tracta d'una aposta per la moda sostenible, ja que es basa en la reutilització i el reciclatge de roba i complements en desús, responenent així a la creixent demanda de sostenibilitat en el món de la moda per part dels consumidors. «Moda Re» s'adreça a qualsevol persona, sigui quin sigui el seu nivell adquisitiu, que vulgui fer una compra socialment i mediambientalment

responsable i, alhora, poder accedir a una àmplia varietat de roba i complements de moda a preus raonables. El projecte de la nova botiga s'emmarca en l'economia social i circular.

Està gestionada per l'empresa d'inserció social Treball Digne de Càritas diocesana de Vic i té el suport de la fundació Formació i Treball, vinculada a Càritas Barcelona, ambdues dedicades a formar i inserir laboralment persones en risc d'exclusió. Es tracta, doncs, d'una botiga solidària, ja que tots els beneficis s'inverteixen en la creació de llocs de treball, tant a la mateixa botiga com a la planta de triatge de la roba, situada a Sant Esteve Sesrovires.

Ripoll, orgue notable de Catalunya

El dimarts 6 d'abril es va enregistrar al monestir de Santa Maria de Ripoll el quart volum de la col·lecció «Orgues notables de Catalunya», de la casa discogràfica Edicions Albert Moraleda. L'organista del monestir, Modest Moreno i Morera, va gravar obres de Cabezón, Correa de Arauxo; de Miquel López, Anselm Viola, Narcís Casanoves i Odiló M. Planàs, de l'escola montserratina; de J.S. Bach, de Mn. Antoni Monsó i Lledós (assassinat en 1936), de Sven-Eric Johanson, com també les «Tres impressions per a orgue», del mateix intèrpret, i «La torna», d'Albert Moraleda.

Atès que els «Versos» del P. Miquel López gravats en el disc són de setè to, també s'hi ha inclòs «In paradisum», del setè to i del repertori gregorià, en memòria del recent traspàs de Mn. Joan Carles Serra i Permanyer, rector de Santa Maria de Ripoll, a qui, *in memoriam*, es dedica el disc. La gravació va ser efectuada per Albert Moraleda.

Jornada de Pregària per les Vocacions i Jornada de les Vocacions Natives

Avui se celebren ambdues jornades

El diumenge 25 d'abril se celebra la doble Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions i de les Vocacions Natives amb el lema «Per a qui soc jo?» (CV, 286). Aquesta és una pregunta que el papa Francesc convida tots els joves a plantejar-se. «El cristià és cridat a ser per a molts més que «per a una sola cosa»; és cridat a ser «per a Algú», per a qui és capaç d'omplir el cor i la vida: per a Déu.»

Per totes les vocacions

Aquesta jornada pretén, d'una banda, suscitar en tots els joves la pregunta per la seva vocació, obrint-se a la crida de Déu i a respondre «essent per als altres» des d'una família, un treball o una consagració especial. D'altra banda, que la comunitat cristiana i la societat en general promoguin les vocacions cristianes amb l'oració i l'acompanyament.

Les vocacions natives

El mateix dia se celebra a Espanya la Jornada de les Vo-

cacions Natives, que són aquelles que sorgeixen en els territoris de missió i que moltes vegades tenen serioses dificultats materials per a tirar endavant. Aquestes vocacions han rebut l'Evangeli dels missioners, són el signe que aquest ha arrelat en les seves cultures i es converteixen en una peça clau per al futur de les seves Esglésies locals. En els darrers trenta anys aquestes vocacions s'han duplicat. Aquesta jornada ens convida a col·laborar econòmicament a la seva formació.

Una pregunta per als joves: per a qui soc jo?

Aquest és el lema d'enguany per a aquesta doble Jornada —Mundial d'Oració per les Vocacions i de les Vocacions Natives—: «Per a qui soc jo?» (CV, 286). Citem novament el Sant Pare: «Com que l'ésser humà ha estat creat per amor i per a estimar, també és cridat a ser per als altres, a lliurar-se, en una forma de vida cristiana en la qual desenvolupar aquest lliurament.»

Canvis en l'episcopat català

Nou secretari de la Conferència Episcopal Tarrconense

El dia 13 d'abril proppassat els bisbes de la Conferència Episcopal Tarraconense (CET) en la seva reunió ordinària van elegir el bisbe auxiliar de Barcelona Mons. Sergi Gordo com a nou secretari general, prenent el relleu en el càrrec de l'arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives, que l'exercia des de 1997.

Mons. Sergi Gordo (Barcelona, 1967) és bisbe titular de Cene i auxiliar de Barcelona des de l'any 2017. És llicenciat en Filosofia per la Universitat Ramon Llull; fou vicari parroquial a Vilafranca del Penedès, formador del Seminari

Menor, professor de filosofia i també secretari general i canceller de l'arxidiòcesi de Barcelona.

Josep Àngel Sainz, de Terrassa a Sevilla

Al migdia del dissabte 17 d'abril, la Santa Seu va fer públic que el papa Francesc ha nomenat arquebisbe de Sevilla Mons. Josep Àngel Saiz Meneses, fins ara bisbe de Terrassa des de la creació de la diòcesi l'any 2004.

Mons. Saiz Meneses va néixer a Sisante (Conca) el 2 d'agost de 1956. En 1965 la seva família es va traslladar a Barcelona i s'instal·là al barri de Sant Andreu de Palomar. Fou ordenat prevere a la catedral de Toledo el 15 de juliol de 1984 i en 1989 va tornar a Barcelona, on exercí diverses responsabilitats parroquials. El 6 de maig de l'any 2000 va ser nomenat secretari general i canceller de l'arquebisbat de Barcelona. El 30 d'octubre del 2001 fou nomenat bisbe titular de Selemsele i auxiliar de Barcelona i consagrat el 15 de desembre del mateix any a la catedral barcelonina.

SANTS

És un sant tan conegut que només us cal mirar el dibuix per saber qui és:

Sant Antoni de Pàdua.

Sant Antoni Abat.

Sant Antoni Maria Claret.

El somni de la vocació

Romà Casanova, bisbe de Vic

No sé si hi ha molts o pocs joves que tenen el somni de la vocació a la vida sacerdotal o religiosa; però sí que sé que Déu és viu i continua trucant al cor de les persones, perquè vol vida abundosa per al seu poble. Veig, al mateix temps, amb preocupació com moltes realitats evangelitzadores, en el món pastoral, social i educatiu, s'estan afeblint per manca de relleus; però també estic convençut que el Senyor no abandona mai la humanitat i que, per això, hi haurà generositat en el cor de molts joves.

El somni dels joves té la seva font en un altre somni: el que Déu ha pensat per a ells.

El sant pare Francesc, en el missatge per a la Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions, ens presenta sant Josep, en aquest any dedicat especialment a ell, com a model de resposta generosa i fidel a la crida de Déu. Ell va sentir la crida del Senyor mitjançant els quatre somnis que apareixen en l'evangeli (cf. Mt 1,20; 2,13.19.22). La missió encomanada a Josep fou la de ser custodi del misteri del Fill de Déu encarnat en el si virginal de la seva esposa, Maria. I ho feu realitat amb donació generosa. Ell més que acomplir el seu somni de realitzar-se, segons els seus plans, es va llançar al risc de fer realitat el somni de Déu per a ell. «Després de cada somni, Josep va haver de canviar els seus plans i arriscar, sacrificant els seus propis projectes per secundar els projectes misteriosos de Déu. Va confiar totalment.»

Josep, com també Maria, es va deixar sorprendre pel Senyor que li indicava de fressar altres camins dels que ell tenia pensats. Va ser capaç d'entrar en la santa intranquil·litat del qui no ho té tot controlat, del risc, de

l'imprevist, de la meta que tenim al davant i que ens sembla inabastable, del que ens supera. Com comenta una autora: «L'evangeli només pot començar si, i només si, una dona jove i un home jove amb la vida perfectament traçada davant seu renunciem a les línies rectes i fent-ho renunciem a l'objectiu únic d'evitar el risc. Només si ells diuen sí a la condició humana de la intranquil·litat» (Marion Muller-Colard, *La intranquil·litat*).

Als joves que tenen el somni de la vocació a una especial consagració al Senyor gos dir-los que escoltin el que en el seu cor ressona, perquè el seu somni té la seva font en un altre somni: el que Déu ha pensat per a ells. Sant Josep es va donar del tot, la seva donació fou la seva santedat i plenitud. Recordem aquesta gran veritat: «La vida només es té si es dona, només es posseeix veritablement si es lliura plenament.»

